

Mette Frederiksens mindetale for Lone Dybkjær

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

28. juli 2020

Sted

Christiansborg

Omstændigheder

Talen blev holdt ved en mindehøjtidelighed for Lone Dybkjær på Christiansborg.

For få uger siden, da du, Poul, ankom til Bos og mit bryllup. Og måtte tage af sted igen, faktisk før du nåede ind i kirken. Så forstod vi alle, at tiden var nær.

Vi vidste alle sammen, hvilken vej det gik.

Alligevel er det svært at forstå, at Lone er død.

For Lone var indbegrebet af liv. Øjne, der kunne lyne. Øjne, der kunne elske.

Hun havde en stærk vilje til livet. En dyb glæde. En evne til ubarmhjertig kritik. Og var altid hudløst ærlig.

Hun vidste og beviste, at evner forpligter. At livet forpligter.

Og det til trods for, at hun gennem årene blev ramt af store sorger.

Af den største sorg af alle. Så kunne hun også rumme megen glæde.

Det kræver et stort hjerte.

Det havde Lone.

At vi er mange her i dag, vidner om alle de mennesker, hun berørte.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi ville have været endnu flere, hvis corona ikke satte

begrænsninger.

Lone satte sit præg på vores samfund. Som folketingspolitiker. Europa-parlamentariker. Miljøminister. Statsministerfrue.

Men allervigtigst. Som sig selv.

Det kræver sin kvinde at udfylde alle de roller. Det klarede hun.

Hun var dybt professionel. Pligtopfyldende. Viljestærk. Til tider frygtindgydende stærk.

Politisk fyldte især to ting: Kvindekampen. Og miljøkampen.

Indignationen var usvækket gennem alle årene. Lone påpegede ofte – ja, faktisk hver gang, man talte med hende – at vi ikke var i mål. Langt fra.

Hun havde ret. Vi er ikke i mål.

Men Lone Dybkjær har været med til at bringe os tættere på.

Hun løb aldrig med flokken. Hun gik selv forrest.

Hun var grøn, før alle blev det.

Og enhver kvinde, som går ind på et mandsdomineret område. Og gør det så godt. Hun bryder et glasloft.

Og baner vejen for tusindvis af andre.

Vores generation skylder Lone og hendes generation en stor tak.

Der var et lys i Lone. Og om hende.

Glimtet i øjnene. Det smil. Den glød.

Man var aldrig i tvivl om, hvad hun mente.

Hun var kontant. Og sagde tingene, som de var.

Lone var en af de helt store politikere i sin generation. Herhjemme og i sit glødende forsvar for Europa.

Men hun kunne også tage fusen på hele Danmark.

Jeg tænker ikke kun på, da hun blev minister i Poul Schlüters borgerlige regering, selvom hun nok var en af de – gode venstreorienterede radikale.

Jeg tænker selvfølgelig på den dag i starten af 90'erne, hvor Lone dukkede op til en koncert med Poul i hånden.

Resten er historie.

Og da Lone som bekendt ikke var nogen fan af lange taler – hun ville nok selv have sagt det mere direkte: Hun hadede lange taler – måske især fra en socialdemokrat – så vil jeg runde af nu. Men det vil jeg gøre med det, som måske er det vigtigste.

I dag er det ikke kun en stor politiker, vi siger farvel til. Vi siger også farvel til en elsket mormor og mor. Jeg kender styrken af jeres familie. Og af den sorg, der rammer jer nu.

Poul. I dag kan jeg sige det samme til dig, som jeg kunne sige til min egen far, da jeg mistede min mor til samme sygdom for få år tilbage.

Der er ikke noget smukkere. Der er ikke noget stærkere end kærligheden.

Og den smukkeste kærlighed, den har du vist. Omsorg. Opmuntring. Du har været ved Lones side hver eneste dag, hver eneste nat, hver eneste time i det lange sygdomsforløb.

Du har sat dig selv til side. Og gjort det vigtigste, et menneske kan. Du har været der, da det gjaldt.

Det har været en inspiration og en glæde for os alle sammen at se, hvordan I to har fået det bedste frem i hinanden gennem de mere end 25 år, I heldigvis fik

sammen.

Mine varmeste tanker til jer, der stod Lone nærmest.

Æret være Lones minde.

Kilde

www.stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale, Radikale Venstre, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-mindetale-for-lone-dybkjaer-2020>